

det mig, at dette Ord „strax“ ikke er ganske berettiget, naar allerede to Aar ere hengaaede med Forhandlinger om denne Sag.

Tfsherning: Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, maa have misforstaaet mig. Jeg har sagt, at det, Ministeren ikke kan nægte strax at anerkende, er, at dette Samfund har gjort Mebe for, hvad der svarer til Grundlovens § 81, og dernæst kan han lade det komme an paa os, om vi ville komme med Forslag til Lov. Ved Siden deraf har jeg sagt, at jeg troede, at Ministeren gjorde rigtigst og klogest i at indstille den hele Sag, saaledes som den laa forberedt, og i dette Tilfælde søge at bringe den til Afgjørelse paa denne Maade. Jeg har ogsaa gjort Ministeren opmærksom paa, hvorfor han i Sager af denne Natur gjorde rettest i ikke, saa at sige, at afbryde Forretningsgangen paa Grund af et Ministerstifte, naar der ikke foreligger Noget i det, der af ham skal indstilles, som kan medføre nogen Ansvarlighed for ham, og her kan ikke falde noget borgerligt Ansvar paa ham, hvis han gjør den Indstilling, som var forberedt. Skulde der ved ethvert Ministerstifte stee en Standsning i det Administrative, og skulde der da igjen hengaae Aaringer, saa gaaer den hele konstitutionelle Regjeringsform tilgrunde, thi den gjør sig da selv tung, besværlig og flabelig. Ministrene kunne ikke stifte i den Grad, at Arvegodset fra Jorgjængerens, naar det ikke er fordømmeligt, ikke bliver bragt tilende; Enhver kan ikke gaae ind i Specialiteterne og gjøre sine Anskuelser gjældende; det lader sig ikke gjøre, det er aldeles umuligt. Med Hensyn til Betydningen af den kgl. Resolution ligeoverfor den borgerlige Lovgivning, sagde jeg at man vilde komme til at see, om hiin stod sin Prøve, og det vil stee mangfoldige Gange; Regjeringen vil ofte og med Rette komme til at udgive kongelige Resolutioner, hvorefter dens Embedsmænd ere forpligtede til at handle; men disse Resolutioner kunne komme til at staae deres Prøve ligeoverfor Domstolene, thi for dem gjælder Lovene, men ikke den kongelige Resolution udenfor de Grændser, hvortil dens Myndighed gaaer. Jeg er overbevist om, at en kongelig Resolution i dette Tilfælde vilde udrette affurat det samme som en Lov;

thi intet Menneske vilde gjøre Indsigelse imod den, og hvor der ingen Klage er, der er ingen Sag. Den ærede Minister har benyttet denne Sag for at komme ind paa Disfenterlovens Gebeet, det vil sige for at finde en indirekte Vej til den kirkelige Begrænsning af Folkekirken, som man ikke hidtil har kunnet finde ad den positive Vej; men det er en feil Vej og det lykkes ikke. Ministeren vil arbejde sig meget bedre frem, naar han simpelt hen tager Sagen, som den foreligger og bringer den til Afslutning.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har Lov til at tale her om de Hensigter, som jeg skulde have, og som ligge udenfor denne Sag. Det ærede Medlem vilde vide, at jeg søgte over i et andet Gebeet, for at naae et fremmed Maal, men det forekommer mig rigtignok, at jeg har udtalt mig saa reent og tydeligt om denne Sag, at man ikke behøvede at tillægge mig fremmede og skjulte Hensigter. Jeg behøver ikke at besvare, hvad der er indvendt mod min Embedsførelse, og mindst, at jeg skulde nægte Noget at nyde Grundlovens Ret. Et andet æret Medlem af Thinget (Høgsbro) har imidlertid allerede tilstrækkeligt, saavel i denne som i andre Henseender gjentaget, og med andre Ord og paa en for det ærede Things Medlemmer maaffee mere forstaaelig Maade udbrillet, hvad der ligefrem var min Tanke. Det er dog besynderligt, at høre gjentaget to Gange, at Anerkjendelsen skulde gaae ud paa, at disse Mennesker ikke lærte Noget, som stred mod Sædelighed og borgerlig Orden, thi dette er jo ingen Betingelse for Anerkjendelsen, men Betingelsen for Noget, der ligger udover Anerkjendelsen; det er Betingelsen for Troes- eller Forsamlingsfriheden og overhovedet Betingelsen for at være her og nyde Friheden saaledes, som den er givet i Grundloven, og det var dog haardt, om der skulde fordres en Anerkjendelse, enten ved Lov af Rigsdagen, eller ved en kongelig Resolution gennem Ministeriet, for at Mennesker kunde erkjendes at have den Ret til at være her, som Alle have, der ikke foretage sig Noget, der strider mod Sædelighed og borger-